

Islamabad i Januari 2009

(Det finns gäss utanför vårt hus)

Snart har januari gått och jag har gjort 8 månader i missionen. Det börjar bli dags för en liten summering av januari.

Livet här i Islamabad efter tjänstens slut är faktiskt väldigt trevligt. Man kan ha en vettig fritid, läsa, gå på stan, motionera, gå på restaurang o shoppa.

Arbetstiderna är 07.30-15.00 må-fre, 08.00-12.00 lör. Söndagar försöker vi hålla lediga men nu har det blivit så att vi varit tvungna att jobba flera söndagar ändå.

När jag kommer hem efter en dag på HQ:t så brukar det ofta bli en löp- eller gångrunda. Vädret nu i slutet av januari har dagtid legat på en 18-20 grader o sol – vilket gör att man gärna vill passa på att komma ut.

En timmes motion brukar det bli och ofta blir det samma runda jag tar och det är faktiskt ganska kul eftersom folklivet här i kvarteren runtomkring är statiskt minst sagt. Det är samma människor som jag ser hela tiden vilket gör att jag på något märkligt sätt känner mig väldigt hemmastadd här. Vid de flesta husen sitter vakter med hagelgevär och andra sorters vapen och när man kommer springande så hejjar dom så glatt. Det är samma barn som spelar cricket på en gräsplätt och dom vrålar o skriker Heeello varje gång! Det är samma smutsiga barn som säljer blommor och tigger i vägkorsningarna och jag förebrår mig själv varje gång att jag inte fick med mig några rupier. Det är samma krymplingar, mammor som tigger med sina nyfödda barn vid köpcentrat. Jag passerar också förbi några riktiga kåkstadsområden med väldigt fattigt folk men dom hejjar också så glatt. Inte någon gång känner jag obehag när jag är ute – 10-15 mil bort från Islamabad pågår det strider, kidnappningar och diverse våldsamheter. Man skall vara medveten om att detta kan vara ett något falskt lugn. Hur som helst, när man rör sig ute i samhället är det givet att man reflekterar över sin situation – orättvisorna påverkar en.

I högkvarteret har vi genomfört en omorganisation och minskat staben på folk – arbetsuppgifterna är det samma. Mao, mer arbete på dom så är kvar. Jag fick på min lott att ta över all utbildning av observatörer i missionen. Främst gäller det den första utbildningen när observatörerna kommer till missionen samt vidareutbildning, för att förbereda sig på att bli OIC – Officer in Charge. Här kan man ju tycka att det inte borde vara så speciellt men man kan tänka på att man som OIC inte är en traditionell militär chef – man har inga soldater under sig utan man skall få en grupp observatörer - sina kollegor - att fungera tillsammans. I teorin är det lätt men skillnader i nationalitet, kultur, språkkunskaper gör att det ibland kan bli spänningar på fältstationen.

Här ser vi bilder på klassen – 4 elever, 1 lärare och Medics skugga!

Han i mitten är Julio från Uruguay och är Chief Operations Officer. Övriga är höger räknat - Patricio från Chile, Antti från Finland, Julio, Robert från Kroatien och Sebastiano från Italien.

Efter en vecka var min första OIC utbildning över. Det var en kämpig vecka eftersom jag dessutom hade tre nya observatörer som skulle "igenom" sin inbriefing och göras klara för sin första fältstation.

Inbriefing handlar i allt väsentligt om att komma in i missionen vad gäller lön, bankkonto, resor, olika tester, radioutbildning. Det tar ca en vecka att bli klar.

Det är JJ LEE till höger som var min första observatör och jag fick en liten present av honom som tack! Det var gulligt tyckte jag. Notera att jag har grön uniform på mig.

Min kollega Paolo har fått dra ett tungt lass under denna vecka eftersom jag inte riktigt hunnit med mina så kallade ordinarie arbetsuppgifter. Men allt går och idag söndag ligger vi bra till i planering och genomförande.

UNHCR ligger bara några kvarter bort från vårt HQ och dit brukar vi ibland gå för att äta lunch. Det är alltid trevligt med en liten promenad. Här sitter jag, Prebezac o Hanska lite skönt avslappnade i väntan på mat.

Ibland händer att vi tar emot så kallade Petitioner. Det är skrivelser ställda till General Sekreteraren i ett specifikt ämne från en eller flera organisationer. Ofta gäller det Kashmirfrågan. Här ser vi lite bilder från en sådan händelse. Det är väldigt mycket folk som står utanför grindarna, TV, tidningar...

Efter att jag tog emot petitionen så lovade jag att jag personligen skulle se till att den vidarebefordrades till Ki-Moon Ban. Han heter Ban i efternamn inte förnamn.

Jag har roat mig med att själv sitta och läsa lite gamla reseberättelser och kan konstatera att man faktiskt får leta lite mer aktivt efter intryck nu när man lever i Islamabad. Men man kan se mycket även på väg till HQ:t. Det gäller att lyfta blicken men samtidigt är det inte lika lätt att fånga dessa ögonblick. En bild på en själv med snöklädda toppar i bakgrunden, konstiga miljöer är ju lättare. Men att återge och ge en blodröd soluppgång rättvisa i textform är inte så lätt.

På morgonen kommer ibland de tre vise männen ridande i Islamabad känns det som.

På söndagarna har våra förare ofta ledigt och brukar då ägna sig åt tvättning, bara ta det lugnt samt även fixa sig lite fina. En del gör en hårinpackning med henna för att få till lite rött hår eller så är det klippning.

Idag är det söndag den 1 februari. Jag har varit på HQ o jobbat. Normalt har vi ju söndagarna lediga men med de utökade arbetsuppgifterna var det tvunget att göra några timmar. Dock var det en väldigt trevlig söndag. Paolo hade fixat mat så det blev lasagne till lunch. En kroat hade tagit med sig hemgjord korv och sedan varsin pilsner till det. Två timmar arbete till och sedan en riktigt skön bastu tillsammans med finnarna. En söndag kan vara ganska bra i Islamabad trots arbete.

Här ser vi Paolo i fixartagen.

Idag den 1 februari bytte jag till ökenuniformen igen. Värmen och den tidiga sommaren verkar vara på väg. Vi ligger på ca 20 grader nu dagtid.

ISLAMABAD Den 1 februari 2009